

tertium *negative*: ad quartum *affirmative*. Romæ 24 Novembris 1713.

« G. card. CARPINEUS.

« Loco ✕ Sigilli.

« F. A. NIZANUS, secret. »

(41. Hæredes defunctorum pro illis ad sepulturam associandis numerum ceræ sibi benevisum, quolibet contrario prætextu per parochum deducto non obstante, ministrare valent. Sac. congr. Episcop. et Regul., in *Casanen.*, 5 Maii 1617; apud Barbosam, *De offic. et potest. parochi*, part. III, cap. 26, num. 57.

(42. Hæredes defunctorum possunt vocare numerum religiosorum sibi benevisum in deferendis cadaveribus ad ecclesias. Sac. congr. Rit., in *Camerinen.*, 21 Novemb. 1627, et 14 Januarii 1649. (43. Et tunc destinatos clericos ab eis, et non alios vocare debet parochus, ut censuit sac. congr. Rit., in *Lauden.*, 30 Augusti 1601. (44. Si vero dicti hæredes nullos destinaverunt, tunc, et eo casu jus convocandi alios sacerdotes pro beundis funeribus parochi competet. Rota, in *Alexandrina Funeralium*, 1 Julii 1630, coram Merlino. (45. Et ideo dicta sac. congregatio Rit., in *una Ferrarien.*, 7 Septemb. 1631, censuit, parochum posse ad libitum vocare ad funus clericos, quos voluerit, nec cogitur vocare viciniore, nisi aliter disponant hæredes defuncti, quorum voluntas est servanda; apud Barbosam, *loc. cit.*, num. 60.

(46. Parochi contra voluntatem hæredum defunctorum nequeunt impedire regulares, aliosque clericos vocatos, ut veniant ad funus. Sac. congr. Rit., sub die 23 April. 1633; apud Barbosam, in *Summa Apostolic. decis.*, verb. *Parochus*, quoad *funeralia*, num. 14.

(47. Parochi non possunt cogere hæredes seu executores testamentarios, ut pro defunctis, qui tumulantur in ecclesiis regularium, in ecclesiis etiam parochialibus celebrari faciant officia, novennalia et anniversaria, prout celebrantur in ecclesiis regularium, in quibus cadavera sepeliuntur. Eadem sac. congr. Rit., sub dicta die 23 Aprilis 1633; apud Barbosam, *loc. cit.*, num. 15, et sac. congr. Concil., in *Novarien.*, 15 Martii 1705, in responsione ad 7. Vide verb. *Quarta funeralis*, sub num. 32.

(48. Parochi licentia, seu interventus requiritur ad hoc, ut regulares possint defunctorum cadavera in ejus parochia levare, nisi ipse requisitus venire expresse omnino recuset. Sac. congr. Rit., in *Catanen. civitatis Platæ*, 18 Octobris 1619, et in *Vercellen. Terra Crescentini*, 26 Februarii 1621; apud Sellium, in *Selectis canonic.*, cap. 69, num. 48, et Barbosam, *loc. cit.*, num. 3. (49. Vocato enim parochi, et ipso renuente intervenire, vel alterum mittere, tunc possunt regulares absque parochi deferre cadavera in eorum ecclesiis sepelienda. Sac. congreg. Rit., in *Senogallien.*, 22 Junii 1675, in responsione ad sextum; et sic fuit iterum decisum ab eadem sac. congregatione ad in-

stantiam ordinis Minorum de Observantia S. P. Francisci, die 13 Julii 1675. Et ita jam fuerat decisum a sac. congr. Episcop. et Regul., 14 Januar. 1639, quod decretum fuit confirmatum ab Alexandro VII, 30 Aprilis in constit. incip. *Alias pro parte*.

(50. Parochus proprius nullatenus est excludendus, quamvis ad sepeliendum cadaver Regularis duntaxat a defuncto accersiri jubeantur. Sac. congr. Episcop. et Regular., in *una Montis pilosi de anno 1581*; apud Sellium, in *Selectis canonic.*, cap. 69, n. 51, et Barbosam, *loc. cit.*, n. 8.

(51. Ad parochum spectat declarare, per quam viam sit exportandus defunctus, et facere omnia necessaria usque ad januam ecclesiæ regularium, ubi sepeliendus est. Sac. congr. Episcop. et Regul., in *Castellaneten.*, 3 Januarii 1594; apud Barbosam, *loc. cit.*, n. 9.

(52. Vocati omnes ad funus debent convenire ad parochialem defuncti. Sac. congr. Rit., in *Bononien.*, 9 Decemb. 1617, et in *Tropien.*, 16 Februarii 1631; apud Barbosam *De offic. et potest. parochi*, part. III, cap. 26 n. 63.

Excipiuntur tamen canonici cathedralis capitulariter intervenientes, pro quibus servanda est sequens dispositio sac. congr. Rit., in *Æsina*, ubi cum nomine capituli ejusdem cathedralis supplicatum fuisset pro declaratione infrascriptorum dubiorum.

« Primo: « An iidem regulares teneantur accedere ad cathedralem ad levandum capitulum pro associando cadavere defuncti sepeliendi etiam in ecclesia regularium, licet defunctus non sit de parochia cathedralis? »

« Secundo: « An plebanus S. Petri, seu curatus S. Nicolai d. Civitatis pro associando cadavere sui proprii parochiani defuncti, in alia tamen ecclesia, etiam regularium, sepeliendi, teneatur pariter accedere ad ecclesiam cathedralem, quando intervenerit capitulum ejusdem; et idem servandum sit, si prædictum cadaver per modum depositi existat in sua propria ecclesia parochiali, vel in alia sita intus, vel extra dictam parochialem? »

« Tertio: « An dicti curati teneantur accedere ad d. cathedralem, quando capitulum intervenit, si præfatum cadaver sit sepeliendum in aliqua ex dictis parochialibus Sancti Petri et Sancti Nicolai. »

« His omnibus eadem sac. congr. *affirmative* respondit, ex declaratione in similibus facta proponente emin. Brancacci, in *Nicien.*, die 9 Augusti, quando capitulum cathedralis capitulariter intervenit, et ab ipso incipiendam esse processionem in prælatis omnibus casibus. Hac die 29 Januarii 1671.

« M. episcop. Portuen. cardin. GINETTUS.

« Loco ✕ Sigilli.

« Bernardinus CASALIUS, sac. Rit. congregat. secret. »

Sic refert Joannes Baptista Bassi, in tractatu *De sodalitatibus*, quæst. 5, sub numer. 19. impress. ad calcem Amostaz de causis piis.

(53. Regulares extra claustra decedentes possunt ad eorum ecclesias deferri incouultis parochis, ut declaravit sac. congr. Conc., sub die 2 Julii 1620. Nec id iisdem regulariis prohiberi potest sub prætextu, quod debeant prius jus sepulturæ solvere, quia ab hujusmodi prætensionibus parochos abstinere debere mandavit sac. congr. Episc. et Reg., in *Puteolana*, 22 Maii 1615.

(54. Parochus facere debet officium supra corpus defuncti, etiamsi adsint canonici cathedralis, in sua parochiali ecclesia. Sac. congr. Rit., in *Ostien. Ceren.*, 28 April. 1607, in *Viterbien.*, 25 Junii 1611, et in *Praenestina Cavarum*, 18 Augusti 1618; apud Barbosam, *loc. cit.*, in *Summa*, num. 1; et Sellium, *loc. cit.*, cap. 69, num. 45.

(55. Canonicus cathedralis decedens, non electa sibi sepultura, debet sepeliri in cathedrali, si in ea adsit sepulcrum proprium canonicorum. Sin minus, in sepulcro majorum. Sac. congr. Concilii, in *Tiburтина*, 14 Maii 1685 in respons. ad secundum.

(56. Pro sepultura canonicorum cathedralium debetur Quarta funeralis parochi domicili, non vero parochi cathedralis, neque parochi, ubi adest sepulcrum suorum majorum. Ead. sac. congr. Concil., in *d. Tiburtina*, in respons. ad tertium. Vide verb. *Canonici*, art. 8, a n. 11 ad 14, ubi refertur decretum ad litteram.

(57. Ubi parochiæ distinctæ sunt per determinatas familias, administratio baptismi, aliorumque sacramentorum spectat ad proprium dictarum familiarum parochum, et non ad archipresbyterum collegiatæ seu matricis. Sac. congr. Concil., in *Bojanen. Jurium parochialium*, 24 Maii 1732, in responsion. ad 7 dub. Et *ibid.* ad 8 dub. respondit, quod cæteri uxorem ducentes de familiis ecclesiarum rectoralium possint eligere ecclesiam rectoralem familiæ uxoris pro futura administratione sacramentorum, in exclusionem ecclesiæ archipresbyteralis. Item ad 9 dub. respondit, quod advenæ famulatum præstantes Oppidanis de familiis ecclesiarum rectoralium censeri debeant de iisdem familiis, ita ut subjaceant pro administratione sacramentorum ecclesiæ rectorali familiæ, cui inserviant, privative quoad archipresbyterum. Sic apud *Thesaurum Resolutionum*, sac. congr. Concil., tom. III, fol. 325 et 326, quæ resolutiones prostant Venetiis apud Joann. Baptistam Recurti.

(58. Parochus debet incedere sub cruce regularium si cadaver ad eorum ecclesiam deferatur; excepto casu, quo capitulum cathedralis, vel collegiatæ funeris associationi intersit; tunc enim inceditur sub cruce capituli. Sic pluries declaravit sac. congreg. Conc., et signanter in *Fossanen.*, 21 Julii 1645; in *Aretina*, 22 Decemb. 1697; in *Aquen. Jurium parochialium*, 9 Junii 1708, et 2 April. 1709, ad 3 dub.; in *Nullius Atinæ*, 7 Septembr. 1710, ad 2 dub., in *vivitatis Castelli juris funerali*, 16 Aprilis 1732, ad 5, dub.; in *Volaterrana*, 16 Martii 1726, et in *Sabinen.*, 20 Januar. 1735. Nisi tamen alibi tam parochi quam regulares erigant

propriam crucem ex legitima consuetudine, quæ est servanda; cum ipsa sit altera lex, et pro lege servari debeat, cap. *Dilecti* 4, De arbitris, l. *De quibus* 32, ff. *De legibus*, l. *Et ab antiquis* 31, cod. *De Testament.*, et ipsa sit optima legum interpret, textu expresso in cap. *Dilectus* 8, De consuetud., l. *Si interpretatione* 37, ff. *De legibus*.

(59. Parochi jus funerum cum cruce et stola non competit, sed privative ad confessorium monialium pertinet occasione delationis cadaverum ad ecclesiam exteriorem monialium. Sac. congr. Conc., in *Novarien.*, 22 Aug. 1726, ad 1 dub.

(60. Parochi non licet in Sabbato sancto benedicere Collocutoriis, aut Januæ monasterii monialium. Sac. congr. Conc., in *d. N. varien.*, ad 3 dub.

(61. Parochus non potest in ecclesia monialium assistere matrimoniis, vel eorum denuntiationes facere, aut benedictiones mulierum post partum, vel similes impertiri. Sac. congreg. Conc., in *d. N. varien.*, ad 4 dub.

(62. Parochi præstare non tenentur confraternitas elemosynam, vel alteri per eum deputando missam celebranti, tam pro consecratione quam pro consummatione sanctissimi exponendi, occasione, qua exercitia spiritualia peraguntur. Sac. congr. Concil., in *Bononien.*, 15 Maii 1728 ad 8 dubium.

(63. Parochus, qui dat benedictionem cum venerabili eucharistiæ sacramento in ecclesia confraternitatis, nihil omnino exigere potest, sed id gratis agere debet. Sac. congr. Conc., in *d. Bononien.*, ad 9 dub.

(64. Parochi cathedralis non licet ministrare sacramenta quibuscunque clericis et sacerdotibus infirmis, et in alienis parochiis commorantibus, sed id competit privative parochis domiciliariis. Sac. congr., in *Eugubina jurium parochialium*, 2 April. 1729.

(65. Parochus non tenetur invitare regulares ad officia, quæ in parochiali peraguntur. Sac. congr. Concil., in *Volaterrana*, 16 Mart. 1726, ad 8 dub.

(66. Non posse parochos cum stola et cruce elevata ingredi ecclesias regularium occasione associationis cadaverum ad illorum ecclesias, pluries fuit resolutum a sacris congregationibus tum concilii, tum episcoporum, et regularium, tum sacrorum rituum, et confirmatum a pluribus summis Pontificibus; et omissis, brevitatis gratia, antiquioribus resolutionibus dictarum sacrarum congregationum, sic expresse respondit sacra congregat. Concil., 22 April. 1625 apud Novar., in *Summa Bullar.*, part. I, commentar. 91, et in *Lauden.*, 2 Maii 1711, in respons. ad 1; apud Ursayam, tom. I, part. II, disceptat. 14, n. 137. Item sac. congregat. Episcop. et Regular., in *Placentina*, 16 Decembr. 1661, expresse confirmata a Clemente X, constit. incip. *Nuper* edita ad instantiam procuratoris generalis ordinis Minorum de Observantia, in *Sutrina*, die ultima Februarii 1708; in *Briatinorien.*, 16 Martii 1717. Item Sac. Rit. congregat., in *Vaden.*, 3 Augusti 1698; in *Avenionen.*, 3 Dec. 1701,

in *Camerinen*, 1 Septembris 1708. Ita etiam per viam legis confirmando aliquas ex citatis, et quamplures alias dictarum sacrarum congregationum resolutiones, ad instantiam nostri ordinis Minorum regularis Observantiae demandarunt Alexander VII, constituit. 95, incip. *Alias*, et Clemens X, constituit. 57, incip. *Nuper*, et alia 58, incip. *Alias*. Et Innocent. XI, speciali Indulto concessio Carmelitis Excalceatis congregationis Italiae, et relato ab Ursaya, tom. I, part. II, discept. 14, n. 4. *Vide infra*, n. 88.

(67. Econtra vero posse parochos cum stola et cruce elevata ingredi dictas regularium ecclesias, fuit etiam pluries resolutum ab iisdem sacris congregationibus, et signanter a sacr. congr. Episcop. et Regul. in *Firmana*, 29 Nov. 1641; in *Placentina*, 9 Nov. 1693, et 7 Dec. 1668, et in *Parmen.*, 21 Mart. 1720, et 5 Nov. 1721, apud Ursayam, tom. IV, part. II, discept. 6, n. 188. Item a sacr. congr. Rit., in *Eugubina*, 12 Maii et 5 Julii 1613; in *Placentina*, 23 Maii 1619; in *Catanien. civilatis platiae*, 12 Oct. ejusd. anni 1619. Et in *Spoletana*, 1 Julii 1702, favore parochi Castri Vissi adversus PP. minores conventuales, apud Ursayam, t. IV, part. I, discept. 11, n. 16, ibi: « An parochi Terrae Vissi liceat deferre stolam in ecclesiis regularium occasione cadaverum in casu, etc. Sac. congr. respondit, *affirmative*, dummodo non peragat officium. » Ita etiam per viam legis expresse statuit Benedictus XIII, constituit. incip. *Pretiosus*, derogando omnibus in contrarium facientibus, etiam consuetudinibus immemorabilibus, et declarando, ac decernendo, quod talis crucis erectio, stolae delatio, et ingressus in ecclesias, nullam penitus jurisdictionem importet, aut minimum in aliquo praedictum cuiusque irrogat, aut quomodocumque, et quomodocumque irrogare, et inferre possit. Quae Benedictina sanctio esset utique ubique servanda, nisi videretur revocata a Clemente XII, constituit. incip. *Romanus Pontifex*, in qua dictam Benedicti XIII constituit. incip. *Pretiosus*, una cum variis aliis ad favorem diversarum religionum emanatis, moderatur, ac reducit ad terminos juris communis, concilii Tridentini, et constituit. Apostolicarum, statuendo quod dictae Benedictinae constituit, habendae sint in omnibus judiciis, etiam in foro conscientiae, perinde ac si illae non emanassent.

(68. Quid autem, attentis tot allatis contrariis resolutionibus et decisionibus concludendum sit? mihi videtur standum esse cujusque loci legitimae consuetudini, cum ipsa sit optima legum interpret, textu expresso in cap. *Dilectus* 8, De consuetudine; l. *Si de interpretatione* 37; ff. *De legibus*. Imo ipsa sit altera lex, et servari debeat, cap. *Dilecti* 4, De arbitris, l. *De quibus* 32; ff. *De legibus*, l. *Scavola* 26, ff. *De aqua et aqua pluviae arcendae*, l. *Et ab antiquis* 31, cod. *De Testament.*, cum similibus: eo vel maxime, quod plures ex praedictis resolutionibus emanarunt cum addito *Salvo jure probandi immemorabilem consuetudinem*.

(69. Nisi tamen declaretur, ut satis probabile, et consonum est, quod Clemens XII, in dicta sua constitutione *Romanus Pontifex* revocaverit illas ad favorem regularium a Benedicto XIII emanatas, solum quo ad maxima privilegia, indulta, gratias, exemptiones et facultates in eis contenta et concessa, uti videtur colligi ex verbis ipsiusmet suae constituit., § *Quamvis*, ibi: « Ita ut in posterum supradicti ordines regulares earumdem litterarum et constitutionum usu, commodo et effectu penitus carere debere intelligantur. » Non autem voluerit revocare dictam Benedic. XIII constitutionem *Pretiosus*, etiam quo ad hanc dispositionem et declarationem de ingressu parochorum cum stola et cruce elevata in ecclesias regularium, factam omnino provide, ac laudabiliter ad tollendum fidelium scandalum, et nimis frequentium controversiarum originem, ut loquitur ipsa constituitio, quae proinde quo ad hoc est magis ad favorem, et commodum parochorum quam regularium, ut de se patet. Unde hoc stante, quod uti dicebam, satis probabile, et valde consonum est, cum ratio legit. sit anima legis, l. *Cum ratio* 7, De bonis damnatorum, possent parochi cum stola et cruce elevata libere ingredi in ecclesias regularium, non obstante quacumque in contrarium immemorabili consuetudine, cum Benedictus XIII, in dict. constitutione *Pretiosus*, § *Et ad tollendum* derogaverit omnibus in contrarium facientibus, et etiam consuetudinibus immemorabilibus.

(70. Parochi frustra repugnant, si episcopus dederit confessario absolutam facultatem audiendi confessiones suorum dioecesanorum. Confessarius enim, qui absolutam facultatem obtinuit ab episcopo audiendi confessiones in alterius parochia independentem a voluntate et consensu parochi, non indiget de rigore juris, sed solum ex quadam aequitate, consensu parochi. Et ratio est, quia singuli parochiani sunt subditi episcopo tanquam pastori universali omnium, etiam ipsorum parochorum: episcopus enim habet absolutam jurisdictionem in tota sua dioecesi independentem a parochis, et potest ipsis invitati saluti suarum ovium, prout melius sibi videbitur expedire, consulere. Ita Bonacina, tom. I, *De Pœnitentia sacramento*, disp. 5, q. 7, punct. 4, § 1, num. 17, ubi proposito hoc praeciso quaesito: « Utrum sacerdos, qui fuit ab episcopo approbatus, ab eoque facultatem obtinuit audiendi confessiones, petere debeat novam licentiam a parochis, in quorum parochia vult confessiones, juxta facultatem sibi ab episcopo concessam, audire? » Respondet, dicit ibi: *Negative*, nisi episcopus concesserit facultatem sub conditione, vel cum onere facultatis a parochis impetrandae; ratio est, quia episcopus jurisdictionem habet concedendi facultatem dependentem et independentem a parochis. Sic etiam Suarez, disp. 27; Henriquez, lib. III, *De pœnitent.*, cap. 12; Reginald., lib. III, num. 46 et 67; Cronich.,

disp. 8, dub. 4, num. 3 et 29; Zerola, in *Praxi*, cap. 15, q. 2; La Croix, lib. VI, part. II, num. 1313; Sayrus, *De pœnit.*, cap. 22, num. 1, ubi refert Panormitanum, et alios in contrarium, uti videtur sensisse, saltem quoad esse licitum, etiam Pontas, verb. *Approbatio*, casu 17.

(71. An autem posito, quod episcopus concedat approbationem pro confessionibus excipiendis cum supradicta conditione, scilicet *De licentia*, seu *consensu parochi*, possit confessarius ipsas valide excipere, tali licentia non requisita? Bonacina, *loc. cit.*, num. 18, cum aliis probabilibus existimat posse dictum confessarium adhibere confessiones ipsas valide excipere sine licentia et consensu parochi; quia dicit ipse, sacerdos approbatus per dictum loquendi modum certior tantummodo fit de modo, quem debet saltem ex aequitate servare; nec obstat, quod dictus loquendi modus, ut voluit aliqui, tanquam ablativus absolutus, videatur importare conditionem ad aliquid valide agendum, sed aliquando connotat modum ad aliquid licite praestandum (10).

(72. Quod de sic approbatis confessariis regularibus absolute tenet cum multis aliis mox citandis Barbosa, *De offic. et potest. parochi*, part. II, cap. 19, n. 22, expresse dicens, quod Fratres Minores, ex privilegio ab Alexand. IV sibi concessio, possunt confessiones audire, assensu parochorum minime requisito, ut refertur in *Compendio privilegiorum*, verb. *Absolutio*, quoad *saeculares* 2, § 2. Et idem alii posteriores pontifices concesserunt; sicque ipsos ac alios regulares cum eis in privilegiis communicantes posse parochis contradicentibus saecularium confessiones audire. Ita F. Emmanuel in *Explicit. Bullae Cruciatæ*, § 9, num. 145, et § 12, num. 4, et sequent., et *Question. Regul.*, tom. I, q. 60, art. 4; Miranda, in *Manual praelat.*, tom. I, q. 44,

(10) *Nota Romani theologi.* — Periculosa censoribus Romanis videtur Bonacinae opinio, quando licentia episcopi sit conditionata, quare in praxi non est attendenda. Idem dicendum de confessariis regularibus. Neque vero his pontificiae constitutiones sub initium num. 72 indicatae suffragantur. Nam quae ante concilium Tridentinum editae fuerant, nunc praesidio esse regularibus non possunt, cum amplissima privilegia Mendicantibus concessa excipiendi ubique Christianorum hominum confessiones, non modo parochis repugnantibus, sed etiam facultate ab episcopis dioecesanis non impetrata, a Tridentinis Patribus sublata fuerint; in aliis autem Constitutionibus sermo fiat de regularibus illis, quibus episcopi confessionum excipiendarum veniam absolute fecerint. Hinc tenenda est sententia ab auctore nostro, num. 73, tradita. Jam vero quod attinet ad formulas concedendi facultatem confessionum excipiendarum *de licentia rectorum*, Romae quidem in litteris patentibus, pro facultate audiendi confessiones, quae regularibus dantur, haec apponuntur: « Ut sacramentales omnium Christi fidelium... non tamen monialium, oblatarum, puellarum, aliarumque in monasteriis, aut conservatoriis degentium neque in domibus privatis, nisi infirmorum duntaxat, sed in ecclesiis tui ordinis, et in aliis de licentia rectorum, confessiones, etc.,

art. 14, conclus. 2; Joannes a Cruce, *De statu relig.*, l. II, cap. 6, dub. 1, conclus. 3; Fagundez, in *quinque Eccles. praecipua*, praecip. 2, lib. I, cap. 5; Tamburin., *De jure abbat.*, tom. II, disp. 7, quaest. 63, qui omnes asserunt procedere hanc resolutionem, etiamsi episcopi in licentiis regularibus concessis dicant, quod eis, parochi renitente, non utantur, quia ipsi ordinarii, dicunt ipsi, Summorum Pontificum hac in re concessa privilegia tollere aut limitare non possunt, arg. cap. *Inferior* 4, dist. 21, c. *Cum inferior* 16, De majorit. et obedient.; Clement., *Ne Romani* 2, De elect. Haec ille, *loc. cit.*, n. 22, qui num. 23, insuper addit, quod nec etiam parochi ipsi impedire possunt confessarios regulares, quo minus confessiones audire possint in domibus poenitentium aegrotorum, quando ab eis vocantur, dummodo eorumdem infirmorum parochos de audita confessione eodem die certiores reddant, ut censuit sacra congr. *Visitationis apostolicae*; apud Lezanam, in *Summa quaestion. Regular.*, cap. 10, n. 32; et sac. congr. Episcop. et Regul., 2 Julii 1587, 5 Julii 1606, et in *Senogallien*, 22 Januar. 1616, ac in *Anconitana*, 6 Octobr. 1640, et saepissime alibi, et expresse statuit Clemens X, const. incip. *Superna*.

(73. At vero quoad illos confessarios sive saeculares, sive regulares, quibus ab episcopo concessa est solum conditionata facultas excipiendi saecularium confessiones cum hac, vel simili conditione, « de licentia tamen rectorum in ecclesiis earum, seu solum consentiente rectore ecclesiae, » ego sentio, nisi aliter constet de mente episcopi quoad vim istius conditionis, quod non possint dictas confessiones excipere in ecclesiis parochorum, nisi accedat eorum licentia, aut consensus, saltem tacitus, aut implicitus; quia conditio in tali concessio- ne videtur apposita tanquam forma; et con-

audire valeas. » In litteris autem patentibus pro sacerdotibus saecularibus. « Ut confessiones sacramentales omnium Christi fidelium... non tamen monialium, oblatarum, puellarum, aliarumque in monasteriis, vel conservatoriis degentium, neque in domibus privatis, nisi infirmorum, et tunc de licentia parochi, sed tantum in... non autem in aliis ecclesiis etiam de consensu quorumcumque rectorum audire, etc. » Quamobrem in *Praxi secretariae tribunalis eminentissimi cardinalis vicari*, cap. 22, inter requisita, quae de stylo urbis praerequiruntur in iis qui ad audiendas confessiones petunt admitti, num. 7, recensetur: « Ut obtinuerint deputationem, seu placitum illarum ecclesiarum, in quibus sacramentales confessiones audire velint. » Benedictus quoque XIV, instit. 86, num. 14, de confessariis et parochis Bononiensis dioecesis agens inquit: « Ea tamen conditio semper interveniat necesse est, ut confessarius rectorem ecclesiae adire non praetermittat, ubi sacramentum poenitentiae administrare debet. Idem officium praestandum est a dioecesis parochis, si in urbe et a confessario urbano, si in dioecesi confessiones audire velint: hoc enim institutum, ac disciplina diuturna consuetudine in hac civitate ac dioecesi firmantur, eamque consuetudinem clericatus testatur *De poenitentia*, decis. 37, num. 12. »